

HARTAY CSABA

Test nélkül

Tenyeremben két bolygó.
A szív vízfelszínen lebeg,
apróhalak rajzanak köré.
Androméda köd kúszik
az éji holtág felett.
A csillagok le nem hunyt szemek.
Tenyeremben három végtelen.
Enyém a világűr ásítása.
Az életem utáni lapozhatatlan,
de olvasható.
Annál is hatalmasabb vagyok.
Mégis csarnokvízbe fúlok.
Miféle felpuffadt szerv a hold.
Valaki kiköpött, megnagyobbodott szíve.
Hogy elszürkülnek a belülről
leakasztott tüdőpárok.
Tenyeremben négy égtáj.
Kipakolom maradásom a mólódeszkára.
Kulcsok, bilincsek csörögnek.
Már látom, hol talál rám az örvény.
A féreglyuk, az iszapba vájt múltam
kongó, kipárnázott alagútja.
Mert ha végtelen az űrsötét, én is az vagyok.
Vezessetek vissza ehhez a vízhez.
Test nélkül akarok megmártózni.

Pénteken, hazafelé

Megint vége egy hétnek,
annak a néhány napnak, amit illik utálni.
Nem akarok semmit az elmúlt idővel.
Letekeredett a szalag a spulniról.
Siettetjük a hétköznapokat.
Legyen már megint az a régi tegnap.
Legyen úgy, mint amikor, emlékszel?
Legyen már, hogy elmúlik gyorsan,
és jöjjön valami izgalmas,
ami után rögtön feszített víztükrű nyugalom vár.
Az út enged, a szalag lobog.
Kiutazunk saját csapásunkból, utánunk összezár a gaz.
Pénteken, hazafelé.
Nem akarok semmit a percektől.
Nincs értelme marasztalni a sértett vendéget.
Ez az esernyő nem a magáé?
Ja, de, köszönöm.
Mert hétvégén úgyis esni fog.
Nem akarok semmit az elmúlt idővel, csak megtartani.
Újra letekerni a fűtetlen termemben.
Hogy érinthető legyen a lehelet, a fény és az égett szag.
Az elszállt füstök kéredzkedjenek vissza a kéménybe.
Térjen vissza, ami elillant.

Csillagminta

Rajtunk jelvény a hold.
Az éjszakákat átíratjuk.
Rajtunk rejtjelek az égitestek.
Ágyneműnkön csillagminta a testiség.

Hová foszlanak.
Hová tart, milyen irány vasal homlokunkra
szenesedett szégyenhologramot.
A kráterekből kifüstölög a vád.

Búzamezőkön átcipelni idegen bőröndöket.
Az érkezést bemutatni az indulás rokonainak.
Kicsempézett távolság vár.
Rozsdás csaptelepek szomszja, nyár.

Újra feltörne a folyó

A nyár is ott lakik.
Avarpaplan alatti üveglap őrzi.
Ha elsöpörnénk, átlátnánk az elhallgatott valóságba.
Csupa üveg az alvás is. Csörömpölésre ébredsz.
Üres palackok huhognak a szélben.
Üres szél keres csendes maradást.
Mintha távozna valaki a lakatlanból.
Ne könyörögi, ne kérj. Már megadatott.
Az idő üvegburája alatt lézengsz.
Azt a hintát, amit akkor meglöktél,
a mai napig életben tartják a viharok.
A nyár is ott lakik.
A folyó mindvégig tudta.
Ha elfolya minden víz, még egy kiáltás maradna.
A cserepesedő mederben holt palackok között.
Csupa szálkatest és alvadt vérű konzervdoboz.
Csupa iszap, csupa rászáradó salak.
És itt lakik a nyár. Ennél üresebb háza már nem lesz.
Ha leásnánk a kiszáradt meder mélyére,
újra feltörne a folyó.
Újra feltör a nyár.

Éji utca

Az éjszaka gipszkartonjai.
Ahogy ránk borulnak hűlő közfalak árnyai.
És a redőnyök hörgései után leszakadó csend.
Ma már nem lehet kilépni ebből az évszakból.

A tegnap kertje ázik.
Ott ragadt záporok satírozzák.
Esőkabátban kerékpározó alakok ellenőriznek.
Minden, ami akkor száraz volt, ma dohos köhögésű.

Ma már nem lehet elárulni az ősz.
Egy utca higanyvonala csordogál
sárga lámpaleheletek alatt.
A házak szépek, értéktelen emberközönnyel.

Hartay Csaba (Gyula, 1977): költő,
prózaíró. Legutóbbi verskötete:
Fényképavar (Kalligram, 2016).